

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suaui Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt Primvm. Hermannus Coloniensis Archiepiscopus à Pontifice in ordinem redactus. Et de hoc Suaui animaduersiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

CAPVT PRIMVM.

1546.

Hermannus Coloniensis Archiepiscopus à Pontifice in ordinem redactus. Et de hoc Suauis animaduersiones.

DVM Synodus per anathemata hæresim in vniuersum concutiebat, Pontifex per pœnas hæreticos insectabatur. Hermannus è nobili Wedensium Comitum familia Coloniensis Archiepiscopus, Lutheranorum fraude seductus, in suam Ecclesiam ac ditionem, sacrilegam eorum tabem admiserat. Vnde Cæsar iam inde ab anno 1543. in Spirensibus Comitibus hominem tam studiosis religiosisque monitis adeò corripuerat, * vt lacrymas ex eius oculis, ex animo pœnitentiam expresserit. Adeoque ingressus extemplò ad Carolum Granuellanus, ipsum Carolum audierit affirmantem magno lætitiæ sensu, Etiam si suus in Germaniam aduentus quidquam aliud commodi non attulisset, ad id solum totius laborem itineris optimè impensum iri. Sed quamquam tunc Hermannus opere præstiterit, quod oculis ac linguâ protulerat; tamen, vt qui aggressoris postremi facilis erat præda, in errores pristinos relapsus est; quare & à Cæsare, à quo iure clientelæ Septemuiri pendent, in Belgium, & Romam à Pontifice in ius vocatus: nam vterque eorum causam hanc concorditer prosequeretur, sicut alibi dictum est. Porro post consumptam cum eo omnem tolerantis lenitatis operam, Pontifex postulantibus & Ecclesiasticis & Academicis Coloniensibus, & Episcopis præcipuis finitimis, quemadmodum Suauis fateretur, in Senatu die decimosexto Aprilis * Hermannum latâ sententiâ gradu mouit.

* Sandoual.
in Vita Caroli V. anno 1543.

* In Actis
Consistor.

Hic tamen haud omittit Suauis, è re gesta pia commenta de more deducere. Considerat primò, post Pontificiam sententiam Cæsarem minimè destituisse illum pro Archiepiscopo habere: atque, quamquam id intimè Paulus ægrè ferret, ab eo tamen impotentem remedij iniuriam fuisse dissimulatam, & cum reliquis sibi à Carolo illatis annueratam. Si res ita se haberet, cunctis Principibus commune est, vt eorum iacula interdum irrita decendant, & qui ab altero ceu perduelles è gradu deiecti sunt, ab altero dignitatis pristinae titulis honestentur: cum effatum Poëtæ experimento comprobetur:

Sepè premente Deo, fert Deus alter opem.

Ipsè etiam Carolus, tametsi potentissimus inter Principes, idem

Iiii 2

non

1546. non semel perpeti necesse habuit, ab hominibus non modò Coloniensi paribus, sed longè etiam inferioribus. Verùm desinat insultare Suavis. In ea causa Paulo ita non accidit: mox enim Hermannus Infulus exutus, ac Septemuirali dignitate, seniumque indecorum agens, inter paternos oppidi lares extinctus est. Quòd si per eos dies Cæsar consuetis honorum titulis Hermannum appellaret, cur Suavis rei causam silentio supprimit? Narrare debuerat, destinato à Carolo in Protestantes bello, * veritum ab eo per literas Coloniensem, ne transitum auxiliùmve illis præberet, iussumque Cæsarianis ducibus obtemperare; ad cuius obsequium mandati, quòd tanto Religioni momento erat, inductum ab Cæsare fuisse honorificà Archiepiscopi inscriptione: vnde in spem venit, illius indignationis per huiusmodi obsequium emolliendæ. Imò aduersus quem Suavis autumat: equidem sentio, id intimè non admodum displicuisse Pontifici, quamquam pro dignitate prolata sententiæ acriter extrinsecus improbasset. In comperto erat, Protestantes in Conuentu Francofordiensi, à nobis antea memorato, inter cetera conspirasse ad Hermannum aduersus vires Cæsaris sustinendum. Cum igitur illi vnà cum Pontifice bellum esset suscipiendum in vniuersam Protestantium factionem, communem profectò rem ipse promouebat, dum fœderatorum vires hosti subtrahebat; & per honorem tituli breuè duraturi, tametsi exemplo non commendabili, Hermannum adigebat ad obfistendum, non ad opitulandum hæreticis.

Affirmat deinde, eam sententiam alterius quoque incommodi causam fuisse; *Inde videlicet à Protestantibus argumentum desumptum ad suam opinionem confirmandam, quòd non alia de causa coactum fuerit Concilium, quam ut ipsos in fraudem coniceret. Etenim opponebant; Si addita in controuersiam Fidei doctrina in Concilio expendenda erat, quo pacto iurebat Pontifici ante definitionem Synodi sententiam proferre, & per eum Archiepiscopum hæreseos damnare? Vbinam didicit Suavis, Concilio semel coalito, non dico Romanum Pontificem, sed quempiam legitimum iudicem præpediri, ne suam iurisdictionem exerceat? Id ne incidit quidem vel in eorum mentem, qui præcellere Pontifici Concilium arbitrabantur. Nam si posito superiori Tribunali, inferioris auctoritas & actio impediretur, haud sanè liceret pariter Episcopis iudicare ac damnare sibi subiectos, dum Romanus Pontifex ad clauum sedet; neque clientes Dynastæ, dum supremus Princeps existit. Egregiam enim uerò ratiocinationem! Æquum erat, credo, Coloniensi aduersus Pontificiam denuntiationem, in rebus Religio-*

* Belcar.
lib. 14 n. 10.

nis res nouas moliri, reclamante vniuerso Ecclesiasticorum ordine, ac periclitante populorum salute; Romano verò Pontifici hominem damnatione reprimere nefas erat? Suauem percontor: Perdurante Concilio licebatne Episcopis, licebat Fidei Quæstoribus, non admonito Concilio, in hæreticos ferre sententiam? Id si negetur, Synodus per eos annos quamdiu aperta perstitit, Christianum Orbem in asylum planè vertit ad omnem corruptæ disciplinæ doctrinæque effrænatam impunitatem: vbi enim ad Synodum scribere necesse foret, ab eaque decreta responsa in singulis Religionis causis præstolari; quis non intelligit, quàm longum, quàm difficile esset in impios animaduertere, eorumque impietatem coercere? id verò consuetudini Conciliorum omnium præcedentium aduersatur. Neque iudicèd Oecumenicæ Synodi tamquam inutiles habitæ sunt, cum earum officium sit, per definitiones à se Diuino afflatu editas certum reddere, & à discrimine falsitatis immune, id quod singuli Antistites humanæ intelligentiæ lumine, quod falli posset, antea iudicassent. Est proinde in potestate Conciliorum, eas sententiâs, vt aliâs accidit, reuocare: perinde atque superius Tribunal inferioris sententiâs interdum reuocat; quæ tamen interim vim habent & obligant, nisi quid obsit euidens iniustitia. Quapropter mihi lubet in præsentia quasi certam fingere opinionem, Pontifici magis contrariam; eum scilicet subesse Concilio, nec posse per se solum de rebus Fidei absque falsi suspitione decernere: quæ opinio inter cetera absurda arduam imprimis & incommodam redderet in Ecclesia vniuersa Fidei firmitatem super quacumque noua quæstione; & innumeros ex antiquis hæresum auctoribus absolueret, vt pote qui à Conciliis Oecumenicis damnati non sunt; sed vel à solis Romanis Pontificibus, vel à Prouincialibus Synodis, quas certum est per se ipsas falli posse. Sed hic eam opinionem fac esse veram; nemo tamen ex eius assertoribus negauit, vt obseruat Bellarminus, * posse Pontificem legitime hanc illamve sententiam interdicerè, ceu hæreticam declarare, eius sectatores plectere, & inde fideles omnes obstringi ad illi parendum; itidem debere subditos obtemperare decretis ac iussionibus profani Principis, quamuis obnoxij fraudibus, & quamuis aliquoties Comitibus generalibus subiecti. Quare vt maximè ab huiusmodi opinione deduci poterat, licuisse tunc Colonienâ ad Concilium id temporis apertum confugere, ibique suum crimen purgare. At si hoc petiisset, fortasse facile impetrasset à Pontifice, qui vt Concilio stabilienda reliquit quàm plurima ad Pontificiam auctoritatem, ac præcipuè ad concessionum formam, Curiamque

* Lib. 4. de
Rom. Pontifice
cap. 2.

1546. Romanam spectantia, ita multò liberius, quod in se erat, illius causæ iudicium ei permisisset. Atqui res ita se habet: Protestantes cum Synodum execrationibus probrisque repudiant; Nuntios Pontificios, qui ipsos inuitant, contumeliis insectantur; Colonienfis, promulgato indicti Concilij diplomate cunctos Episcopos obtrogente, non accedit, neminem mittit, nihil absentiam purgat, accessit in ius à Pontifice, nec excusationem affert, nec pro se quemquam legat, neque causam à Concilio cognoscendam postulat. Pontifex post tot annos stimulatus querimoniis Cleri, Academicorum, finitimorum Antistitum, deiicit ab vna ex præcipuis Christiani Orbis Ecclesiis Pastorem, qui gregem suum à Catholicorum sententis abducebat. Ex his omnibus Protestantes concludunt, per consecutionem à Suauis comprobantam, *Concilium non alterius rei causam esse, quam ut ipsos in fraudem coniceret.* Fingamus Pontificem hanc litem Concilio diiudicandam commisisse: num illa eò usque protrahenda erat, donec ipsum absolueretur; intereà verò permittendum Colonienfi, ut gregem veneno pasceret? Haud sanè. An confestim ferenda sententia? At non considerabat Suauis, hinc speciosorem colorem obtenturos Protestantes ad recusandum Concilium, quasi iudicem suspectum, quippe quòd mentem suam de ipsorum doctrinis patefecisset, iisdem in Colonienfis damnatione damnatis? Satius ergo fuit, ne suspicio in Protestantibus augesceret, ab illius causæ iudicio Synodum abstinere. Sæpè non minus contra supremi Tribunalis auctoritati, ab eo, ne quid importunè agat, causam amouere, quàm eiusdem potestati quamlibet quæstionem profligandam subiicere: quemadmodum qui gladium obrinet periclitum, non quolibet vsu eum exerceat necesse est, si nauiter exerceat velit in prælio.

CAPVT II.

Pontifex & Legati de morum legibus rursus agunt.

Ceterum, an Concilium ad hæreticos decipiendos indictum fuisset, an ad efficaciter consulendum Christianæ Reipublicæ detrimentis, reliqua Pontificis acta demonstrabant. Nauimus, à Paulo concreditum fuisse Legatis tenorem diplomatis, quod ipse meditabatur ad Ecclesiam reformandam, & Episcopis gratificandum, eorumque iudicium deposci. Hi verò instantibus curis obsessi, responsum super eo non nisi post celebratam Sessionem reddidere. Tunc verò significarunt; * Si quædam Patribus

* Literæ Legatorum ad Fatnesium, 10. Aprilis 1546.